

Bir Mevlânâ Aşıkı Mehmet Dede

Ulunay- 21.12.1953 Milliyet

Belediyenin dâvetlisi olarak Konya'ya geldiğim zaman Mevlâna'nın şehri kudsî bir ihtifâlin cûş-u huruşu içinde gördüm. Mevlânânın ufulünün altı yüz sekseninci yıldönümünü parlak bir sûrette anmak için Konya'nın genç Belediye Reisi hummalı bir faaliyet gösteriyordu... Misafirlerle, züvvâr ile, davetlilerle ayrı ayrı meşgul olunuyor bir taraftan da merasimin programı tanzim ve tesbit ediliyordu.

Yol ve ziyaret arkadaşım Sadettin Heper üstadımızla hemen Hazret-i Pîr'in hakpâyına yüz sürmeye gittik o büyükler büyüğünün eşiğine yüzümüzü sürdük... Bükâ galebe çaldı!

Huzurdan çıktıktan sonra, türbe müze haline konulduğu halde Pîrinin dizinin dibinden ayrılmayan Ankaralı Mehmed Dede'ye aşk-ı niyâz eylemek üzere hücre sine uğradık.

Ankaralı Mehmed Dede 89 yaşındadır. Ankarada emlâki, hısım akrabası olduğu halde ömrünü burada hücre sine bitirmek üzere vukû bulan ricası is'af edilmiş ve bu Mevlâna âşıkının hücre sine ikametine müsaade edilmiş.

Çift kapılı hücre ye girdik. Her taraf tertemiz... bir kenarda bu doksanlık Pîr'in aşk ateşi ile yanan ihtiyar vücudunu dinlendirdiği şiltesi bükülü duruyor. Ocak vazifesini gören yerin yanında erkân minderinde Mehmed Dede diz çökmüş; istiğrak halinde gibi gözleri aralık oturuyor... Artık iradesine itaat etmeyen romatizmalı bacaklarını tahrik etmeğe çalışarak bize kıyam eylemek istedi. Fakat muvaffak olamadı...

-Affediniz romatizma... ihtiyarlık... kametimi büktü...

yer gösterdi.

Çehresini tetkik ediyorum: Süt gibi beyaz bir sakalın çerçevesi bu simâda vuslâtına nâil olmuş bir âşıkın sâkin tebessümü var.

Biliyorum ki türbe kapandığı zaman somat için oraya üşüşenler aç kalmak, açıkta kalmak korkusu ile dağılmışlar...

Mehmet Dede kalmış!

Onun bu büyük âşıkını söyletmek için ona Mevlânâ'dan bahsettim.

Gözlerinde bir bahar güneşinin altın ışıkları parlar gibi oldu. Bu âşk rüzgârının ruhunda esen sağnağı asil başını göğsüne doğru indirdi. Mevlânâyı bu kadar derin bir âşk ile sevmenin gururunu göstermekten çekiniyormuş gibi sustu ve düşündü.

Kim bilir aralarında neler vardı.

Kalbinin hassas tellerini ihtizaza getirecek sözler söyledim. Bulanık nazarlarını yeşil kubbeye doğru çevirdi, hafif bir inilti ile:

-O, karıncasından vazgeçmiyor! dedi.

Elini öpüp hücreden çıkarken hayatımda yegâne gıpta ettiğim fâni Ankaralı Mehmed Dede olmuştu.

